

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Carmina - Cod. Karlsruhe 57

Kurrer, Carl Philipp Friedrich

[S.l.], [18. Jahrh.]

XI.

[urn:nbn:de:bsz:31-72238](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-72238)

Vnde habeas? quærit nemo, sed oportet habere.
Suonaler.

Nemo malus felix! At inops? Sorte sua si
 Contentus modica vivit, is esse potest!
 At! quid inops? quem mille premunt incommoda, casus
 Qui multis præbet materiamque iocis?
 Quem, si forte volet virtute emergere in altum
 Deprimet, et retinet res mediocres humum?
 Sic felix? Garris! non garrus. Si sapit, et si
 Est bonus, est felix, quidquid, obare! negos!
 Non externa facit felicem forma. Sub auro
 Sæpius, et gemis mens gembunda letet.
 Sordida sæpe sequuntur sapientes peritiam, sæpe
 Lætiior est quovis divite pauper homo.
 Et bene qui latuit, bene vivit, et invidet illis
 Non quibus æra satis multa, sed amplius honor.
 Pauper erat, Cæsius, qui reges vicerat, illi
 Regem victori rapta fuerat cibus.
 Quique suo Pyrrhum iasti superavit amore,
 Inbricis reat, ductus ad arma, boues.
 Atarnen insueneri specie falluntur et ombis,
 Hoc studium, labor hic unicus orget eos.
 Hoc discunt omnes ante alpha et beta puellit:
 Felix est dives! pauper ubique iacet!
 Hoc malient pueros, elementa et pierna libenter
 Discant, doctores: Discite! beatus eris!
 Divitias Musa sollexit dant et honores,
 Nestora et ambrosium qui bene discit, habet.
 Rusticus hoc iuvenem potter excitat: Accipe aratum!
 Iunge boues! agrum vomere secunde patris!
 Primum mense puer qui surgit, et impiger omni
 Tempore, qua sibi sunt, perficienda, facit,

Qui vernas pluvias, et solis negligit ortum,
 Et sero tandem vespere linquit agros,
 Is largas capiet fuges, reliqui quid habebit,
 Quo poterit fines amplificare suos,
 Altera villa ipsi, cum us non sufficit onum,
 Mor exiit et tandem tertia villa venit.
 Talibus imbuatur iuuenum mens cetera verbis,
 Sapius audita haec mente reposita manent.
 Divitia^{etiam}, bonum saturnum sunt. Inde phrenesit
 Illa, ferorque viros sordidus ille quatit.
 Quis metus, aut pudor est unquam properantis avari?
 Divus qui fieri vult, fierique cito.
 Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit,
 Lucrum nilque potest hanc satiare fetim.
 Atque secus, at quodvis rapit insatiabilis orcus,
 Ut tollat pluvias haeret an helu novus,
 Flamma velut numquam satietur, quidquid in illam
 Coniciat; numquam sic ait illa: Sat est!
 Impiger inde labor, cibum hinc et potus egenus,
 Inromnes noctes, sollicitaque dies,
 Hinc, (quodvis etenim lucri bonus est odor ex re!)
 Fraudes, perfidias, pressus inermis inops.
 Quis? quod et indomiti census furiosa cupido
 Artibus arcanis se satiare cupit.
 Non opibus contenta, labor quas improbus, aut quas
 Si depressus inops, suus genuitque proterax,
 Nil non, quod vitium est, veterumque, invadere tentat,
 Vile si credat finibus esse suis.
 Adstringit stabula pecudes hic sunt, malus quo
 Furcifer e furca, laeste, pependit, onus!
 Praecipuas et viros ditandi credit inesse
 Alter pollicibus furis, et optat eos,
 Aut tacitus noctu digitos infantis, aqua qui
 Sacra non civitas deficit, esse, sodit.

Illi cinctus monstratur homuncio, secum
 Faustis ferens, numos quotidieque cacant.
 Gaudet, et vix graui vasum demulcet Aegyptum,
 Et sibi vitantem dormona vendat eum,
 Subdole hic renuit, maiora sed iste neganti
 Effert, donec habet, quod cupit esse suum.
 Omnia dat latus, loturque reuertitur, et quod
 Emit, sollicito curat, aditque domum,
 Vestibus id lautis exornaturus, dora
 Lustraturus aqua terque quaterque die.
 Infelix! quid habes? Genium tibi credis amicum
 Esse, putasve tibi iam superesse nihil?
 Inspice! nisi aliud, nisi radix apabre sculpta est
 Mandragora, gratis spiritus ille tuus.
 Proiciam! superes mihi, quidam, consita terra
 Omnia quo monstrat, virgula sacra tamen!
 At, tibi si ferri clauos ea monstrat, ager quid?
 Non curo; restant obuia plura mihi.
 Nocte potam truciem furtiuus, ibique vocabo
 Christophorum magnam, qui mihi donet opes,
 Siquae meae audire preces is non volet, alter,
 Ecce! mihi superest eximiusque modus.
 Non, (scelus id caueo!) carodamona nocte vocabo,
 Sponsaque non ipsi sanguine scripta dabo.
 Sed, bene nosse, latet cella thesaurus in ista,
 Tunc fodiarn noctu, sicubi tempus erit.
 Hostis nigra quidem, (sic id narrauit amica)
 Insidet, et denter exserit ore traues,
 Pallentes adsunt vmbra, vinculaque catenis,
 Magnos cum paruis, adidueque gemunt,
 Attamen hoc quernuis horrantius abesse Fimorem
 Et numos monstrant ore manuque suos,
 Utque haec ipsa, mihi quae dixerat, audiat, adsunt
 Plande musantes: Tunc redeunt ades?

Incipe! nec cesas! media super adde labori
 Nocte proci! paruo tempore diues eris!
 Ne sequere! ostendam tibi cuncta! viderne? notato!
 Hoc tua sunt, linguam si cohibere poter!
 At, si vel minimus sonus excidet ore, repente
 Asta euascent, et peris ipsi misera!
 Tentarunt alii iam frustra tollere numos,
 Forte mihi fausto tollere restat eos,
 Gnauidor hinc illos, precibus munitus, adibo,
 Nil loquar, atque meus totus aceruus erit!
 Tunc mihi thesauri tot erunt, quot Caesar et ipsi
 Sic habet, illis tunc utar, emanque domos,
 Totque parabo mihi pratorem iugera, totque
 Agros, tot vineas, quotquot habere queam,
 Augeboque die quocuis, moribundus onustus
 Omittam castas multaque cara neis,
 Atque inopes omnes recreare iabebu quotannis
 Solius viui, vestibus, arte, cibo.
 Sic non, cuido, meum nomen mortale manebit,
 Max sedium solus nocte fauente sacra!
 Tentavi dudum sortem, qua venit ab oris,
 Idus Ligurum diues, Fama clara! tuis,
 Nec tamen inde mihi fuit reuera pecunia. Tertium
 Epidiam, melius spero ego diues ero,
 Inue tellurem! nisi te sperio! morabor!
 Pelle canem precibus! condita tolle bona!
 Sed, caue, secretas ne dum rimeris opes, tu
 Dissiparis tandem, quae tua iam bona sunt!
 Dic mihi, num veors inuenit forsor opum quid
 Inquam? nonne suus dilapidauit opes?
 Sic canis ore ferens carnem, dum cernit in undis
 Carnem aliam, fallax quae tamen umbra fuit,
 Nunc in hians, habuit quam iam, proiecit, et umbras
 Dum captat, carnem perdidit ipsi suam.

Desine! ne sero sapias doleasque, nihil te,
 Damna nisi, rixas invidiosque sequi!
 Sicine divitiar spernam? sic exuar illar?
 Egrequum vero das mihi consilium!
 Proiciamne gravi mihi cuncta perata labore?
 Et, mihi quod vitæ restat, ineptus agam?
 Progeniemque meam tristem famulamque relinquam?
 Non mea mens hæc est! Utere latus iis!
 Perge labore tuo! Suntur fuge poras profusos,
 Quæ tuæ sunt, cura, non aliena pete!
 Sed tibi cæ curas auget? cur angeris? Ipse
 Aut contentus pondere, dicere! tua.
 Divus er! an nequæ variabile quodlibet esse?
 Fuit erit citius, qui modo Croesus erat.
 Quid tibi, si tandem moveris, tua regia pressant?
 Languere si tandem cogeris vitæ, gemes!
 Nempe malus felix, si vel ditissimus es!
 Nulla quies anima, quem premit ita fames.
 Hæc cape! Divitiis virtutem iunge; benignus
 Es miseris! Felix sic eris, atque bonus!

XII.

Nequis, quis teneros oculos mihi fascinat agnos?
 Vigilus.

Felix rura colens sua, qui contentus avita
 Est leviore cura, limitibusque suis.
 Sine volentudo est ipsi, labor impiger illam
 Sustinet, et medicus dispositusque cibis;
 Ignorat, lautus quos mistet Apicius, escas
 Dant armenta cibos et bene cultus ager,
 Lac niueum, butyrumque novum dant olera sacra,
 Grex carnem, lactum fas dat amica luto.
 Terra fabas, betas, radices gignit, aristas
 Gignit ager, potum lixipida prebet aqua.